

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Cdo/84/2022
Identifikačné číslo spisu:	4218203779
Dátum vydania rozhodnutia:	27.04.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Halušková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:4218203779.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkýň 1/ L. Y., nar. XX.XX.XXXX, bytom K. XXXX, XXX XX L. V. R., Č. I., 2/ R.. N. R., nar. XX.XX.XXXX, bytom Q. XXXX/XX, XXX XX P., 3/ S.. D. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom K. XXXXX/XX, XXX XX R. - Y., 4/ Y. S. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. XXXX/XX, XXX XX B., zastúpených Prosman a Pavlovič advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom Hlavná 31, 917 01 Trnava, IČO: 36 865 281, proti žalovaným 1/ R.. R. I., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX L. XX, 2/ O. I., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX L. XX, zastúpeným JUDr. Ivetou Majlingovou, advokátkou so sídlom Pohraničná 7, 945 01 Komárno, o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, vedenom na Okresnom súde Komárno pod sp. zn. 14C/59/2018, o dovolaní žalovaných proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 23. novembra 2021 sp. zn. 12Co/103/2021 takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Nitre zo dňa 23. novembra 2021 sp. zn. 12Co/103/2021 a rozsudok Okresného súdu Komárno zo dňa 09. septembra 2020 sp. zn. 14C/59/2018 z r u š u j e a v e c v r a c i a okresnému súdu na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Komárno (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo dňa 09. septembra 2020 č. k. 14C/59/2018-326 určil, že nehnuteľnosť - pozemok registra C-KN parc. č. XXXX/XX o výmere 12255 m² nachádzajúca sa v okrese Q., v obci L., katastrálne územie L., ktorá bola odčlenená z pozemku parc. č. XXXX/XX o výmere 277511 m² na základe geometrického plánu na vymedzenie rozsahu duplicitného vlastníctva č. 67/2016 zo dňa 19.08.2016 vyhotoveného S.. R. X., autorizačne overeného S.. J. I., úradne overeného katastrálnym odborom Okresného úradu Komárno dňa 20.09.2016 pod č. 706/2016, je v podielovom spoluvlastníctve žalobkýň 1/ až 4/ tak, že žalobkyňa 1/ L. Y., rod. R., nar. XX.XX.XXXX, r. č. XXXXXX/XXX, bytom K. XXXX, XXX XX L. V. R., Č. I., občan ČR, je spoluvlastníčkou so spoluvlastníckym podielom 5/8 k celku, žalobkyňa 2/ R.. N. R., rod. R., nar. XX.XX.XXXX, r. č. XXXXXX/XXX, bytom Q. XXXX/XX, XXX XX P. - I., Slovenská republika, občan SR, je spoluvlastníčkou so spoluvlastníckym podielom 1/8 k celku, žalobkyňa 3/ S.. D. H., rod. D., nar. XX.XX.XXXX, r. č. XXXXXX/XXXX, bytom K. XXXXX/XX, XXX XX R. - Y.,

Slovenská republika, občan SR je spoluvlastníčkou so spoluvlastníckym podielom 1/8 k celku a žalobkyňa 4/ Y. S. P., rod. V., nar. XX.XX.XXXX, r. č. XXXXXX/XXXX, bytom B. Č.. XXXX/XX, XXX XX B., Slovenská republika, občan SR, je spoluvlastníčkou so spoluvlastníckym podielom 1/8 k celku. Žalobkyniam priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

1.1. Súd prvej inštancie aplikoval § 1 ods. 1, 2 nariadenia č. 104/1946 Sb. n. SNR o vydávaní výmerov o vlastníctve pôdy, § 123, § 129 ods. 1, 2, § 132 ods. 1 a § 134 ods. 1, 3 Občianskeho zákonníka, ako aj § 137 písm. c) Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“). Žalobe vyhovel po zistení, že žalobkyne nadobudli vlastníctvo k spornej nehnuteľnosti titulom dedenia po pôvodných vlastníkoch A. R. a D. R., ktorým bol pozemok parc. č. XXXX/XX o výmere 12255 m², roľa, evidovaný v PKV č. XXX I. V. E. pridelený do vlastníctva výmerom o vlastníctve pôdy Povereníctva pôdohospodárstva a pozemkovej reformy v Bratislave č. 2501/48-10/B zo dňa 16.04.1948 (ďalej aj „výmer“); tento výmer predstavuje po obsahovej aj formálnej stránke vkladuschopnú listinu. Pôvodná PK parc. č. XXXX/XX bola neskôr prečíslovaná na parc. reg. „E“ parc. č. XXXX/XX o výmere 12255 m² a evidovaná na LV č. XXX pre kat. úz. I. V. E.. Následne bola v r. 2011 prepísaná na LV č. XXXX pre kat. úz. I. V. E.. Po odčlenení novovytvoreného katastrálneho územia L. z katastrálneho územia I. V. E. vo vzťahu k parcele reg. „E“ parc. č. XXXX/XX, orná pôda o výmere 12255 m² ku dňu 01.03.2010 k vydaniu zmeneného čísla listu vlastníctva pre novovytvorené katastrálne územie L. nedošlo. Pôvodná parcela č. XXXX/XX v kat. úz. I. V. E. podľa geometrického plánu č. 67/2016 zo dňa 19.08.2016 vypracovaného S.. R. X. tvorí novovytvorenú parcelu C-KN č. XXXX/XX o výmere 12255 m², ktorá vznikla odčlenením z pozemku parc. č. XXXX/XX o výmere 277511 m².

1.2. Zmluvu o bezodplatnom prevode vlastníctva k nehnuteľnostiam z 18.06.2003 uzatvorenú medzi Slovenským pozemkovým fondom ako správcom nehnuteľností vo vlastníctve štátu a žalovanými považoval okresný súd vo vzťahu k časti nehnuteľnosti o výmere 12255 m² (geometrickým plánom novovytvorená parcela reg. „C“ parc. č. XXXX/XX) za neplatný právny úkon, keďže táto sa v teréne prekrýva s pôvodnou výmerou parcely pridelené právny predchodcom žalobkyní a títo a ani ich právni nástupcovia vlastnícke právo k predmetnej nehnuteľnosti nestratili. Súd prvej inštancie vychádzal aj zo zásady, že nikto nie je oprávnený previesť na iného viac práv než mu patrí.

1.2.1. Vo vzťahu k prípadnému vydržaniu vlastníckeho práva žalovanými okresný súd uviedol, že ich vlastnícke právo k spornej nehnuteľnosti bolo do katastra nehnuteľnosti zapísané dňa 04.08.2003, kedy mohli dospieť k oprávnenému presvedčeniu o tom, že im sporná nehnuteľnosť patrí a považovať sa za jej vlastníčky (najmä pri vedomosti, že nadobudli nehnuteľnosť od Slovenskej republiky, čo v nich mohlo oprávnenie vyvolať vyššiu mieru presvedčenia, že nehnuteľnosť nadobúdajú od vlastníka). Najneskôr doručením rozhodnutia č. X-53/2013-23 zo dňa 03.06.2013 (t. j. dňom 07.06.2013) katastrálneho úradu však možno u žalovaných konštatovať zánik ich dobromyseľnosti, keďže z neho vyplynuli skutočnosti, ktoré u nich museli objektívne vyvolať pochybnosť o tom, či im predmetná nehnuteľnosť právom patrí. Tomuto rozhodnutiu predchádzalo doručenie návrhu na začatie katastrálneho konania - oznámenie zo dňa 10.05.2013 aj telefonický rozhovor so žalovanou 2/; z oznámenia tiež možno jednoznačne vyvodit' existujúcu duplicitu vlastníctva k jednej nehnuteľnosti aj to, kto je jedným z evidovaných duplicitných vlastníkov, ako nadobudol vlastnícke právo k nehnuteľnosti, akým spôsobom vznikla duplicita v evidencii a v akej časti jednej z nehnuteľností evidovaných vo vlastníctve žalovaných 1/, 2/ sa duplicita vlastníckeho práva týka. Vychádzajúc z momentu začatia plynutia doby oprávnenej držby (04.08.2003) a momentu jej ukončenia (najneskôr 07.06.2013) žalovaným neuplynula zákonom stanovená doba 10 rokov nepretržitej oprávnenej držby potrebná pre nadobudnutie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti vydržaním.

1.3. Súd prvej inštancie sa zaoberal aj kolíziou dobrej viery nadobúdateľa a ochranou vlastníckeho práva pôvodného vlastníka v zmysle nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 549/2015 zo dňa 16.03.2016. Vyplyva z neho, že pokiaľ nemožno zachovať maximum z obidvoch základných práv, treba prihliadnuť na princíp všeobecnej spravodlivosti pri zvažovaní všeobecných súvislostí tohto typu kolízie základných práv aj individuálnych okolností konkrétneho rozhodovaného prípadu. Vyššie riziko má niest' nedbalý vlastník než nadobúdateľ v dobrej viere, pretože tento nie je schopný sa nijako dozvedieť o tom, ako vec opustila vlastníkovu sféru a dostala sa na list vlastníctva prevodcu po zákonom určenom správnom (katastrálnom) konaní. V posudzovanom spore boli obe strany sporu v katastri nehnuteľností evidované ako vlastníci totožnej nehnuteľnosti, ktorá je však duplicitne evidovaná ako parc. reg. „E“ parc. č. XXXX/XX na LV č. XXXX pre kat. úz. I. V. E. a tiež ako časť parcely reg. „C“ parc. č. XXXX/XX

evidovanej na LV č. XX pre kat. úz. L.. Maximum z oboch týchto práv nemožno zachovať, pretože výsledkom sporu má byť rozhodnutie, kto je a kto nie je vlastníkom nehnuteľnosti. Do situácie evidovaného duplicitného vlastníctva sa strany sporu dostali bez vlastnej vôle a pričinenia. Žalobkyne 1/ až 4/ aj žalované 1/ a 2/ mohli byť v čase zaevidovania ich vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností v dobrej viere, že im nehnuteľnosť patrí. Pochybenie nemožno vidieť ani u jednej zo strán sporu, žalobkyne (resp. ich právnych predchodcov) nemožno označiť za nedbalé vo vzťahu k ich vlastníckemu právu.

1.4. O náhrade trov konania rozhodol okresný súd podľa § 255 ods. 1 CSP.

2. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (ďalej len „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) rozsudkom zo dňa 23. novembra 2021 rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil a žalobkyniam 1/, 2/, 3/, 4/ v zmysle § 255 ods. 1 CSP priznal voči žalovaným 1/, 2/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Odvolací súd posúdil odvolanie žalovaných ako neopodstatnené na tom základe, že sa stotožnil so závermi súdu prvej inštancie o dôvodnosti podanej žaloby tak, ako to vyplýva z odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku. Odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie zodpovedá zákonným náležitostiam v zmysle § 220 ods. 2 CSP, je presvedčivé a dáva odpoveď na všetky podstatné otázky. Rozsudok okresného súdu je aj vecne správny; v podrobnostiach okresný súd poukázal na jeho odôvodnenie. K odvolacej výhrade žalovaných, že sa súd prvej inštancie nedostatočne riadil závermi nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 549/2015 zo dňa 16.03.2016 odvolací súd uviedol, že pri nemožnosti zachovania maxima z obidvoch základných práv bolo treba prihliadnuť na princíp všeobecnej spravodlivosti. Nebolo možné konštatovať nedbalosť pôvodných vlastníkov, resp. žalobkyní, preto nebolo možné postaviť princíp dobrej viery nadobúdateľov (žalovaných) nad princíp ochrany vlastníckeho práva pôvodných vlastníkov. S odvolateľkami namietanou nedbalosťou žalobkyní sa súd prvej inštancie vysporiadal v bode 44. odôvodnenia rozsudku a odvolací súd sa s týmito dôvodmi stotožnil, preto bolo nadbytočné uvádzať rovnaké dôvody opätovne. Aj keď Správa katastra Komárno zamietla návrh na opravu chyby v katastrálnom operáte rozhodnutím zo 07.06.2013, z jeho obsahu jednoznačne vyplýva duplicita nehnuteľností a rovnako je z neho zrejmé, že účastníčka konania O. I. (žalovaná 2/) v telefonickom rozhovore vyjadrila aj v mene R. I. (žalovanej 1/) ochotu riešiť vec mimosúdne. Preto sa tvrdenie žalovaných, že z rozhodnutia Správy katastra Komárno zo dňa 07.06.2013 nemohli nadobudnúť objektívne pochybnosti o ich vlastníckom práve javilo odvolaciemu súdu ako účelové. Dobromyseľnosť žalovaných musela zaniknúť okamihom, keď sa dozvedeli o duplicite vlastníctva k nehnuteľnostiam, pretože táto skutočnosť objektívne musela vyvolať ich pochybnosť, či sú vlastníčkami sporných nehnuteľností ony, alebo žalobkyne. Odvolací súd záverom poukázal na rozhodnutie veľkého senátu obchodnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR sp. zn. IVOBdo/2/2020 zo dňa 27.04.2021 aj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Cdo/278/2019.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podali žalované dovolanie z dôvodov podľa § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Navrhli, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Za nesprávny procesný postup odvolacieho súdu žalované (ďalej aj „dovolateľky“) označili rozhodnutie odvolacieho súdu v rozpore s § 134 ods. 3 Občianskeho zákonníka pri posudzovaní doby oprávnenej držby žalovanými a pri posudzovaní zániku ich dobrej viery bez náležitého dôkazu. Súd prvej inštancie ani odvolací súd podľa dovolateľiek nezohľadnili oprávnenú držbu ich právneho predchodcu, a to Slovenskej republiky, od ktorej nehnuteľnosti nadobudli zmluvou o bezodplatnom prevode vlastníckeho práva. Pozemok parc. č. XXXX/XX, orná pôda o výmere 277.511 m² bol vytvorený geometrickým plánom č. 346911588-201/2002 z parcely pôvodne vedenej v pozemnoknižnej vložke č. XXX I. V. E. vo vlastníctve štátu. Minimálne od účinnosti zák. č. 509/1991 Zb., t. j. od 01.01.1992 vstúpil štát do oprávnenej držby parc. č. XXXX/X, z ktorej bola následne vyčlenená parc. č. XXXX/XX tvoriaca predmet zmluvy o bezodplatnom prevode vlastníctva. Nehnuteľnosti boli vedené ako vlastníctvo štátu do 18.06.2003, kedy došlo k jeho prevodu na žalované. Dobrá viera štátu bola založená zápisnicou o vyúčtovaní s odchádzajúcim prídelcom vzbudzujúcou presvedčenie o opustení resp. vzdaní sa výmeru. Odvolací súd však tieto námietky neposúdil ani z hľadiska vydržania vlastníctva štátom ani z hľadiska prípadného započítania dobromyseľnej držby štátu ako právneho predchodcu žalovaných. Z rozhodnutia Správy katastra Komárno sp. zn. X-53/2013 z 03.06.2013 objektívne nevyplývajú skutočnosti, ktoré by s prihliadnutím na okolnosti prípadu mohli u žalovaných vyvolať

pochybnosti, že užívajú svoje vlastníctvo. Za právnu otázku, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola riešená, žalované označili otázku nadobudnutia vlastníckeho práva štátom vydržaním od nedbalého vlastníka. Poukázali aj na prelomenie zásady „nemo plus iuris“ vzhľadom na rozhodnutia najvyššieho súdu.

4. Žalobkyne vo vyjadrení k dovolaniu označili za účelové tvrdenie žalovaných, že z rozhodnutia Okresného úradu Komárno, správy katastra zo dňa 07.06.2013 nemohli nadobudnúť objektívne pochybnosti o ich vlastníckom práve. Rozhodnutie vo veci samej nezáviselo od otázky, ktorá nebola v doterajšej rozhodovacej praxi dovolacieho súdu riešená. Zápisnica o vyúčtovaní s odchádzajúcim prídelcom neobsahuje formuláciu o vzdaní sa vlastníckeho práva k pozemku a bola podpísaná iba údajne A. R., nie aj jeho manželkou. Zápisnica neobsahuje číslo parcely, iba výmeru, nevyplýva z nej, o ktoré pozemky ide. Podľa zápisnice bol predchádzajúcim vlastníkom pozemku E.. D.. H.. Vlastnícke právo právnych predchodcov žalobcov nikdy nezaniklo. Štát na základe zápisnice nemohol byť dobromyseľným držiteľom z dôvodu chýbajúcej oprávnenosti držby. Dobromyseľnosť žalovaných je sporná od momentu údajného nadobudnutia pozemkov. Navrhli zamietnutie alebo odmietnutie dovolania a uplatnili si nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP; ďalej aj „najvyšší súd“ event. „dovolací súd“) po zistení, že dovolanie podala v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo dovolaním napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania. Bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie žalovaných je prípustné a aj dôvodné, a preto rozsudok odvolacieho súdu i rozsudok súdu prvej inštancie zrušil (§ 449 ods. 1, 2 CSP) a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie (§ 450 CSP).

6. Dovolateľky namietali nesprávny procesný postup odvolacieho súdu znemožňujúci, aby uskutočňovali im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, čo je v prípade dovolania smerujúceho proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP. Konkrétne tvrdili vady v procese dokazovania a pri hodnotení dôkazov.

7. Dokazovanie je časťou občianskeho sporového súdneho konania, v ktorej si súd vytvára poznatky potrebné na rozhodnutie vo veci. Hodnotenie dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Aktuálna procesná právna úprava vychádza zo zásady voľného hodnotenia dôkazov, vyplývajúcej z ústavného princípu nezávislosti súdov. Táto zásada, prameniaca z čl. 15 základných princípov Civilného sporového poriadku, normatívne rozvinutá v § 191 ods. 1 CSP znamená, že záver, ktorý si sudca z vykonaných dôkazov urobí, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Postup sudcu ale neznamená, že sudca nie je viazaný ústavnými princípmi predvídateľnosti a zákonnosti rozhodnutia. Naopak, konečné meritórne rozhodnutie musí vykazovať logickú, funkčnú a teleologickú zhodu s priebehom konania (v podrobnostiach pozri Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M. a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, 1540 s., str. 729).

8. Dovolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že je v zmysle § 442 CSP viazaný skutkovým stavom zisteným odvolacím súdom a jeho prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale výlučne v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (porov. I. ÚS 6/2018). V rámci tejto kontroly má dovolací súd možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces, čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP. O nesprávne hodnotenie dôkazov naplňajúce dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP môže ísť aj vtedy, ak súdy pri rozhodnutí vychádzali zo skutočnosti, pre ktorú nie je z vykonaných dôkazov podklad, alebo brali za základ svojho rozhodnutia určitú skutočnosť úplne inak, ako vyplýva z vykonaného dokazovania, prípadne, ak nezistili

určitú podstatnú skutočnosť, ktorá bez ďalšieho vyplýva z vykonaného dokazovania.

9. Dovolateľky špecifikovali, vychádzajúc z obsahu ich dovolania (§ 124 CSP) v snahe autenticky porozumieť textu dovolania ako celku (viď nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 15/2021 z 25. mája 2021 alebo sp. zn. I. ÚS 336/2019 z 09. júna 2020), že súdy (v procese dokazovania a v procese hodnotenia dôkazov) nezohľadnili vlastníctvo resp. dobu držby spornej nehnuteľnosti právnym predchodcom žalovaných - Slovenskou republikou. Dovolací súd zistil z obsahu spisu, že žalované na skutočnosť, že nadobudli nehnuteľnosti od vlastníka, ktorým bol štát, poukazovali počas celého konania, prvýkrát vo vyjadrení k žalobe zo dňa 06.11.2018, v ktorom uviedli, že: „..... štát im v súlade so zákonom z titulu reštitučného nároku vydal pozemky vo vlastníctve štátu“. Dovolací súd poukazuje na to, že súdy v základnom konaní dospeli k záveru o neplatnosti zmluvy o bezodplatnom prevode vlastníctva k nehnuteľnostiam z 18.06.2003 uzatvorenej medzi Slovenským pozemkovým fondom ako správcom nehnuteľností vo vlastníctve štátu a žalovanými vo vzťahu k časti nehnuteľnosti o výmere 12255 m2 (geometrickým plánom novovytvorená parcela reg. „C“ parc. č. XXXX/XX), pretože žalobkyne ani ich právni nástupcovia vlastnícke právo k predmetnej nehnuteľnosti nestratili; aplikovali aj zásadu, že nikto nemôže previesť na iného viac práv než má sám. Zaoberali sa nadobudnutím vlastníctva spornej nehnuteľnosti právnymi predchodcami žalobkýň na základe vkladuschopného výmeru o vlastníctve pôdy Povereníctva pôdohospodárstva a pozemkovej reformy v Bratislave č. 2501/48-10/B zo dňa 16.04.1948 (ďalej aj „výmer“) aj možnosťou jeho straty na základe zápisnice zo dňa 19.05.1958. Nezaoberali sa ale právnym titulom, na základe ktorého bolo v katastri nehnuteľností (resp. v evidencii nehnuteľností, ktorá bola predchodcom katastra nehnuteľností) vložené vlastnícke právo štátu (v čase uzavretia zmluvy o bezodplatnom prevode vedené na LV č. XXX kat. úz. I. V. E. ako parc. č. XXXX/XX, orná pôda s výmerou 277511 m2) a najmä tým, či štát (pokiaľ platne nevstúpil do vlastníckeho právneho pomeru k nehnuteľnostiam) nebol dobromyseľným držiteľom nehnuteľností a nenadobudol vlastníctvo vydržaním, resp. či dobu jeho dobromyseľnej držby nemožno započítať do vydržacej doby žalovaných. Tento procesný postup súdov nižších inštancií je podľa dovolacieho súdu zásahom do práva žalovaných na spravodlivý proces.

10. Podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

10.1. Aj v prípade dovolania podaného podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP musí ísť o otázku právnú, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. b) CSP, by dovolateľ mal a/ konkretizovať právnú otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ vysvetliť potrebu, aby dovolací súd ako najvyššia súdna autorita túto otázku vyriešil a c/ uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená. Dovolací súd ani aplikujúc ustanovenie § 124 CSP nezistil, ktorú konkrétnu právnú (nie skutkovú) otázku mali podľa dovolateľiek súdy nižších inštancií riešiť nesprávne.

11. Na základe zhora uvedeného dovolací súd, vyhodnotiac dôvody dovolania uzatvára, že dovolateľky v dovolaní nevymedzili právnú otázku, na ktorej riešení odvolací súd založil svoje rozhodnutie (§ 421 ods. 1 písm. b) CSP). Vzhľadom na súčasne uplatnený dovolací dôvod spočívajúci v tvrdení a dovolacím súdom zistenej existencii vady zmatečnosti (§ 420 písm. f) CSP) dovolací súd zrušil rozsudok odvolacieho súdu aj rozsudok súdu prvej inštancie (§ 449 ods. 2 CSP), ktorému vec vrátil na ďalšie konanie (§ 450 CSP).

12. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

13. Toto uznesenie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.